

Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE WICEPREZESA TRYBUNAŁU

z dnia 7 marca 2013 r.*

Odwołanie — Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Koncentracje przedsiębiorstw — Europejski rynek energii elektrycznej — Przejęcie kontroli nad Segebel SA przez EDF — Decyzja stwierdzająca zgodność koncentracji ze wspólnym rynkiem z zastrzeżeniem wypełnienia zobowiązań podjętych przez EDF — Odmowa przyznania przez Komisję na rzecz EDF przedłużenia terminu wyznaczonego na wypełnienie niektórych z tych zobowiązań — Pojęcia pilnego charakteru oraz poważnej i nieodwracalnej szkody

W sprawie C-551/12 P(R)

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 57 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 30 listopada 2012 r.,

Électricité de France SA (EDF), z siedzibą w Paryżu (Francja), reprezentowana przez A. Creusa Carrerasa oraz A. Valiente Martin, abogados,

wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, reprezentowana przez C. Giolita oraz S. Noëgo, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

WICEPREZES TRYBUNAŁU,

po wysłuchaniu pierwszego rzecznika generalnego N. Jääskinena,

wydaje następujące

Postanowienie

- 1 W swoim odwołaniu **Électricité de France SA (EDF)** (zwana dalej „EDF”) wnosi o uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 11 października 2012 r. w sprawie T-389/12 R **Électricité de France** przeciwko Komisji (zwanego dalej „zaskarżonym postanowieniem”), w którym Sąd oddalił jej wniosek o zastosowanie środków tymczasowych w odniesieniu do decyzji Komisji C(2012) 4617 wersja ostateczna z dnia 28 czerwca 2012 r. (zwaney dalej „sporną decyzją”) w przedmiocie odmowy przyznania jej przedłużenia terminu na wypełnienie niektórych z jej zobowiązań określonych w decyzji

* Język postępowania: angielski.

C(2009) 9059 z dnia 12 listopada 2009 r., w której Komisja zezwoliła na koncentrację mającą na celu przejście wyłącznej kontroli nad aktywami przedsiębiorstwa Segebel przez EDF (sprawa COMP/M.5549 – EDF/Segebel).

Ramy prawne, okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu i postępowanie przed sądem orzekającym w przedmiocie środków tymczasowych

2 Ramy prawne i okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu zostały zwięźle przedstawione w pkt 1–5 zaskarżonego postanowienia w następujący sposób:

„1 W decyzji C(2009) 9059 z dnia 12 listopada 2009 r. Komisja Wspólnot Europejskich zezwoliła na podstawie art. 6 ust. 1 lit. b) i art. 6 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. L [24], s. 1), na koncentrację mającą na celu przejście wyłącznej kontroli nad aktywami belgijskiego przedsiębiorstwa Segebel przez wnoszącą odwołanie [EDF] z zastrzeżeniem, że wnosząca odwołanie wypełni dwa zobowiązania, które zaoferowała Komisji celem rozwiania wszelkich wątpliwości odnoszących się do zgodności koncentracji ze wspólnym rynkiem (sprawa COMP/M.5549 – EDF/Segebel).

2 W drodze zbycia w lipcu 2011 r. przedsięwzięcia Dils-Energie dotyczącego rozwoju elektrowni wnosząca odwołanie wypełniła swe pierwsze zobowiązanie.

3 W ramach drugiego zobowiązania wnosząca odwołanie była zobowiązana zbyć inne przedsięwzięcie dotyczące rozwoju elektrowni, przedsięwzięcie Nest-Energie, odpowiedniemu nabywcy, w przypadku gdyby przed dniem 30 czerwca 2012 r. nie podjęła ostatecznej decyzji, że sama zainwestuje w to przedsięwzięcie.

4 Powołując się na istotne i trwałe zmiany, które nastąpiły na belgijskim rynku energii elektrycznej od chwili wydania decyzji o zgodzie C(2009) 9059, a które były nieprzewidywalne w 2009 r., wnosząca odwołanie zwróciła się w piśmie z dnia 14 maja 2012 r. do Komisji, twierdząc, że niemożliwe jest dla niej, jak w przypadku każdego innego podmiotu gospodarczego prowadzącego rynek, podjęcie ostatecznej decyzji inwestycyjnej dotyczącej przedsięwzięcia Nest-Energie przed upływem terminu wyznaczonego na dzień 30 czerwca 2012 r. Wnosząca odwołanie wystąpiła zatem do Komisji [co umożliwiała jej klauzula rewizyjna zawarta w sekcji 4 zobowiązań] o przyznanie jej przedłużenia tego terminu do dnia 31 grudnia 2014 r.

5 W drodze [spornej] decyzji Komisja odmówiła uwzględnienia wniosku o przedłużenie, lecz przyznała wnoszącej odwołanie dodatkowe trzy i pół miesiąca, czyli do dnia 15 października 2012 r. [...].”

3 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 5 września 2012 r. wnosząca odwołanie wniosła skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji.

4 Odrębnymi pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w tym samym dniu wnosząca odwołanie wniosła na podstawie art. 76a regulaminu postępowania przed Sądem o rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym oraz o zastosowanie środka tymczasowego, wnosząc do Prezesa Sądu o:

— nakazanie przedłużenia terminu wyznaczonego jej na podjęcie ostatecznej decyzji inwestycyjnej lub na zbycie przedsięwzięcia Nest-Energie, do czasu rozstrzygnięcia sprawy co do istoty przez Sąd;

— rozstrzygnięcie o kosztach w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

- 5 W swych uwagach pisemnych Komisja złożyła do sędziego orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych wnioski o oddalenie owego żądania.

Zaskarżone postanowienie

- 6 Po przypomnieniu w pkt 10 zaskarżonego postanowienia, że obydwie przesłanki dotyczące odpowiednio pilnego charakteru i fumus boni iuris mają charakter kumulatywny, Prezes Sądu po pierwsze zbadał, poczynając od pkt 13 tego postanowienia, kwestię, czy przesłanka dotycząca pilnego charakteru jest spełniona.
- 7 W pkt 14 zaskarżonego postanowienia Sąd zaznaczył, iż zdaniem EDF stworzony przez sporną decyzję pilny charakter jest ściśle związany z samą istotą tej decyzji, ponieważ decyzja ta zobowiązuje ją do zbycia niektórych aktywów na rzecz (ewentualnego) konkurenta i że po dokonaniu zbycia, niemożliwe jest uczynienie kroku wstecz. Dodał on, że w świetle argumentów przedstawionych przez EDF wyrządzona w ten sposób szkoda jest prawie niemożliwa do określenia ilościowo, ponieważ EDF poniósłby ją bezterminowo, i że natychmiastowe zbycie stanowiłoby poważne zagrożenie sprzedaży ze stratą.
- 8 Po przypomnieniu w pkt 15 zaskarżonego postanowienia, że pilny charakter wniosku w przedmiocie środka tymczasowego należy oceniać w świetle konieczności wydania zarządzenia tymczasowego w celu uniknięcia poważnej i nieodwracalnej szkody przez stronę żądającą zastosowania takich środków, Prezes Sądu zaznaczył w pkt 16–18 owego postanowienia, iż, jeżeli podniesiona szkoda ma charakter finansowy, środki tymczasowe są uzasadnione, jeśli okaże się, że brak tych środków mógłby stanowić zagrożenie dla stabilności finansowej wnoszącej odwołanie do wydania orzeczenia kończącego postępowanie co do istoty lub zmieniłby jej udziały w rynku w znaczący sposób w szczególności w świetle wielkości przedsiębiorstwa i wysokości jego obrotu oraz charakteru grupy, do której przedsiębiorstwo to należy. Wobec tego tekst wniosku w przedmiocie środka tymczasowego powinien, zdaniem Prezesa Sądu, zawierać konkretne i dokładne wskazówki, poparte szczegółową dokumentacją, przedstawiającą wiarygodny i całościowy obraz sytuacji finansowej wnoszącej odwołanie oraz pozwalające ocenić konkretne konsekwencje, jakie prawdopodobnie wynikałyby z braku żądanych środków.
- 9 W pkt 19–21 zaskarżonego postanowienia Prezes Sądu orzekł, że podniesiona w niniejszej sprawie szkoda powinna z pewnością być uznana za szkodę mającą czysto finansowy charakter, ponieważ EDF poprzestał na wskazaniu wątpliwości dotyczących jej wymierności. Sąd stwierdził zatem, że EDF nie przedstawił we wniosku w przedmiocie środka tymczasowego żadnej informacji dotyczącej wielkości przedsiębiorstwa i wysokości jego obrotu oraz iż nie wykazał zatem wiarygodnego i całościowego obrazu swej sytuacji finansowej. Ponadto Prezes Sądu zaznaczył, że EDF nie wspominał nawet o swej przynależności do grupy EDF, a tym bardziej nie sprecyzował sytuacji finansowej tej grupy.
- 10 W pkt 22–24 zaskarżonego postanowienia Prezes Sądu uznał zatem, że EDF nie wykazał, iż podniesiona szkoda finansowa jest wystarczająco poważna, aby uzasadniać zastosowanie wnioskowanych środków tymczasowych. Sąd stwierdził, że EDF w szczególności nie wykazał, że brak tych środków mógł stanowić zagrożenie dla stabilności finansowej wnoszącej odwołanie lub zmienić jej udziały w rynku w znaczący sposób. Wobec tego Prezes Sądu uznał, że pilny charakter, na który powołała się wnosząca odwołanie, nie został wykazany, i że podniesiona przez wnoszącą odwołanie szkoda finansowa nie może uzasadniać zastosowania wnioskowanych środków tymczasowych.
- 11 Wreszcie, tytułem uzupełnienia, Prezes Sądu dodał w pkt 25, 26 zaskarżonego postanowienia, że podniesiona szkoda finansowa powinna być niższa od kosztu inwestycji koniecznej do realizacji przedsięwzięcia Nest-Energie, ocenionego na 800 mln EUR. A zatem, zważywszy na okoliczność, iż, według ogólnodostępnych informacji, a mianowicie sprawozdania z 2011 r. opublikowanego przez grupę EDF na swojej stronie internetowej, obrót całkowity grupy wynosił w 2011 r. ponad

65 mld EUR, Prezes Sądu orzekł, że okazuje się wykluczone, by wyrządzoną wnoszącej odwołanie bądź przez zbycie aktywów spółki odpowiedzialnej za rozwój przedsięwzięcia Nest-Energie, bądź przez ostateczną decyzję o kontynuowaniu inwestycji w to przedsięwzięcie, szkodę można było uznać za poważną.

- 12 W pkt 27, 28 zaskarżonego postanowienia Prezes Sądu odrzucił złożony przez EDF wniosek w przedmiocie środka tymczasowego ze względu na brak pilnego charakteru, nie badając nieodwracalnego charakteru podniesionej szkody.

Postępowanie przed Trybunałem i żądania stron:

- 13 EDF wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia i zastosowanie wnioskowanych przed Sądem w ramach sprawy T-389/12 R środków tymczasowych, a mianowicie odroczenie dnia, w którym EDF powinien podjąć ostateczną decyzję inwestycyjną lub na zbycie przedsięwzięcia Nest-Energie, do czasu ogłoszenia wyroku Sądu w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności spornej decyzji;
- tytułem żądania ewentualnego – uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, oraz
- przeprowadzenie rozprawy w celu wyjaśnienia różnych rozpatrywanych kwestii prawnych.

- 14 W uwagach złożonych w sekretariacie Trybunału w dniu 21 grudnia 2012 r. Komisja wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania lub, tytułem żądania ewentualnego, odrzucenie wniosku w przedmiocie środka tymczasowego i obciążenie EDF kosztami postępowania.

- 15 W dniu 28 stycznia 2013 r. strony przedstawiły uwagi ustne i odpowiedzi na pytania na rozprawie, której domagała się wnosząca odwołanie.

W przedmiocie odwołania

- 16 Na poparcie odwołania EDF podnosi pięć zarzutów dotyczących odpowiednio:

- naruszenia prawa do skutecznej skargi;
- naruszenia prawa do rzetelnego procesu;
- naruszenia zasady równego traktowania;
- błędnej interpretacji pojęcia prawnego pilnego charakteru;
- pomocniczo – popełnienia oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych istotnych przy ustalaniu znaczenia pojęcia prawnego pilnego charakteru.

- 17 W pierwszej kolejności należy zbadać zarzut czwarty oparty na naruszeniu prawa dotyczącym pojęcia pilnego charakteru, który dzieli się na trzy części.

- 18 W pierwszej kolejności EDF zarzuca Prezesowi Sądu, że uznał, iż przesłanki niezbędne do zastosowania środków tymczasowych, w szczególności środków dotyczących fumus boni iuris i pilnego charakteru, są całkowicie odrębne, podczas gdy w rzeczywistości są one współzależne, tak że przesłanka fumus boni iuris, bardzo wyraźna w niniejszej sprawie, niewątpliwie miała wpływ na ocenę przesłanki dotyczącej pilnego charakteru.
- 19 W drugiej kolejności zaskarżone postanowienie dotknięte jest błędem w odniesieniu do pojęcia „poważnej szkody”. Zgodnie z orzecznictwem poważna szkoda jest po prostu znaczną szkodą. Ocena dokonana przez Prezesa Sądu w tym postanowieniu jest zdaniem wnoszącej odwołanie w praktyce równoznaczna z niesłusznym uznaniem, że szkoda wyrządzona dużemu przedsiębiorstwu nigdy nie jest poważna. EDF na poparcie swej argumentacji powołuje się na postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 16 stycznia 1975 r. w sprawie 3/75 R Johnson & Firth Brown przeciwko Komisji, Rec. s. 1, w którym Prezes Trybunału zarządził o zastosowaniu wobec wnoszącej odwołanie wnioskowanego środka tymczasowego, zawieszając ciążący na British Steel Corporation obowiązek odsprzedaży niektórych aktywów. EDF podnosi również, że w postępowaniu, w którym zapadł wyrok Sądu z dnia 22 października 2002 r. w sprawie T-77/02 Schneider Electric przeciwko Komisji, Rec. s. II-4201, Komisja w sposób dorozumiany uznała pilny charakter sytuacji, w której dane przedsiębiorstwo jest zobowiązane do odsprzedaży nabytych już akcji, ponieważ zawarła już ugodę z tym przedsiębiorstwem, przedłużając termin na realizację tej odsprzedaży.
- 20 W trzeciej kolejności Prezes Sądu naruszył prawo, uznając poniesioną przez EDF szkodę za mającą „czysto finansowy charakter”.
- 21 W tym względzie, jako że, w części pierwszej swego czwartego zarzutu wnosząca odwołanie twierdzi, że przesłanki niezbędne do zastosowania środków tymczasowych są współzależne, tak że przesłanka fumus boni iuris, rzekomo bardzo wyraźna w niniejszej sprawie, niewątpliwie miała wpływ na ocenę przesłanki dotyczącej pilnego charakteru, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem i jak przypomniał Prezes Sądu w pkt 10 zaskarżonego postanowienia, przesłanki te mają charakter kumulatywny, co oznacza, że wnioski o zastosowanie środka tymczasowego winny zostać oddalone, gdy którakolwiek z nich nie jest spełniona [postanowienia Prezesa Trybunału: z dnia 14 października 1996 r. w sprawie C-268/96 P(R) SCK i FNK przeciwko Komisji, Rec. s. I-4971, pkt 30; z dnia 17 grudnia 1998 r. w sprawie C-364/98 P(R) Emesa Sugar przeciwko Komisji, Rec. s. I-8815, pkt 47; a także z dnia 25 października 2012 r. w sprawie C-168/12 P(R) Hassan przeciwko Radzie, pkt 22].
- 22 W ramach dokonywania całościowej analizy sędziemu orzekającemu w przedmiocie środka tymczasowego przysługują szerokie uprawnienia dyskrecjonalne i ma on swobodę oceny, w świetle szczególnych okoliczności danej sprawy, w jaki sposób poszczególne przesłanki powinny być zbadane, a także ustalenia kolejności ich badania, gdyż żaden przepis prawa Unii nie narzuca mu z góry określonego schematu postępowania przy ocenie potrzeby zastosowania środków tymczasowych [postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 19 lipca 1995 r. w sprawie C-149/95 P(R) Komisja przeciwko Atlantic Container Line i in., Rec. s. I-2165, pkt 23; a także ww. postanowienie w sprawie Emesa Sugar przeciwko Komisji, pkt 44].
- 23 Nie jest zatem wykluczone, że sędzia orzekający w przedmiocie środka tymczasowego może, jeśli uzna to za stosowne, wziąć pod uwagę mniej lub bardziej ważki charakter zarzutów przedstawionych dla ustalenia fumus boni iuris przy dokonywanej przez niego ocenie pilnego charakteru oraz, w danym przypadku, wyważenia występujących interesów (ww. postanowienie w sprawie Hassan przeciwko Radzie, pkt 24; zob. podobnie także postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 23 lutego 2001 r. w sprawie C-445/00 R Austria przeciwko Radzie, Rec. s. I-1461, pkt 110).
- 24 Jednak, jeśli mniej lub bardziej ważki charakter fumus boni iuris ma wpływ na ocenę pilnego charakteru, to nie zmienia to faktu, że chodzi tu, zgodnie z art. 104 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem, o dwie odrębne przesłanki zastosowania zawieszenia wykonania środków, tak że skarżący pozostaje zobowiązany do wykazania również nieuchronności poważnej i nieodwracalnej szkody (zob.

postanowienia Prezesa Trybunału: z dnia 31 stycznia 2011 r. w sprawie C-404/10 P-R Komisja przeciwko Éditions Odile Jacob, pkt 27; z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawie C-110/12 P(R) Akhras przeciwko Radzie, pkt 26).

- 25 W powyższych okolicznościach należy zaznaczyć, że, gdyby nawet Prezes Sądu zbadał bądź zaakceptował istnienie *fumus boni iuris*, okoliczność ta nie zwolniła go ze zbadania przesłanki dotyczącej pilnego charakteru i nie mogła sama w sobie prowadzić do zastosowania wnioskowanych środków tymczasowych (ww. postanowienie w sprawie Hassan przeciwko Radzie, pkt 26).
- 26 Z powyższego wynika, że pkt 13 zaskarżonego postanowienia, zgodnie z którym należy, po pierwsze, zbadać, czy spełniona jest przesłanka dotycząca pilnego charakteru, nie narusza w żaden sposób prawa. Część pierwszą zarzutu czwartego należy zatem oddalić.
- 27 W części drugiej zarzutu czwartego wnosząca odwołanie podnosi, że zaskarżone postanowienie narusza prawo w odniesieniu do pojęcia „poważnej szkody”. Twierdzi ona w szczególności, że ocena dokonana przez Prezesa Sądu w tym postanowieniu jest w praktyce równoznaczna z niesłusznym uznaniem, iż szkoda wyrządzona dużemu przedsiębiorstwu nigdy nie jest poważna.
- 28 W tym względzie należy przypomnieć, że Prezes Sądu przyjął, po pierwsze w pkt 16–19 zaskarżonego postanowienia, założenie, zgodnie z którym wnosząca odwołanie powinna w celu wykazania poważnego i nieodwracalnego charakteru szkody finansowej, którą mogła ponieść, przedstawić w tekście wniosku w przedmiocie środka tymczasowego konkretne i dokładne wskazówki, poparte szczegółową dokumentacją, pozwalającą ustalić wiarygodny i całościowy obraz sytuacji finansowej wnoszącej odwołanie oraz ocenić konkretne konsekwencje, jakie prawdopodobnie wynikałyby z braku wnioskowanych środków.
- 29 Następnie w pkt 20, 21 tego postanowienia Prezes Sądu uznał, że wnosząca odwołanie nie przedstawiła we wniosku w przedmiocie środka tymczasowego żadnej informacji dotyczącej wielkości przedsiębiorstwa i wysokości jego obrotu. Wreszcie podkreślił on, że wnosząca odwołanie nie wspomniała nawet o swej przynależności do grupy EDF, a tym bardziej nie sprecyzowała sytuacji finansowej tej grupy. Sąd wywiódł stąd w pkt 22 owego postanowienia, że wnosząca odwołanie nie wykazała, iż podniesiona szkoda finansowa jest wystarczająco poważna, aby uzasadniać zastosowanie wnioskowanych środków tymczasowych, i biorąc to pod uwagę, zaznaczył w pkt 27 tego postanowienia, że nie okazuje się zatem konieczne zbadanie nieodwracalnego charakteru podniesionej szkody.
- 30 Należy uznać, że to rozumowanie narusza prawo w odniesieniu do pojęcia „poważnej szkody”.
- 31 Z jednej strony Prezes Sądu, stwierdzając, że nie jest w stanie ocenić poważnego charakteru podniesionej przez skarżącą w swym wniosku w przedmiocie środka tymczasowego szkody finansowej, w braku informacji mogących ustalić wiarygodny i całościowy obraz sytuacji finansowej wnoszącej odwołanie, opiera swe rozumowanie na wyłącznie względnej koncepcji tego pojęcia poważnego charakteru szkody. Z rozumowania tego wynika bowiem, że zawsze jest niezbędne umożliwienie porównania kwoty całej podniesionej szkody finansowej do wielkości przedsiębiorstwa, które poniosłoby tę szkodę w braku zarządzenia wnioskowanych środków tymczasowych. Okazuje się jednak, że tak nie jest w przypadku wniosku takiego, jak wniosek złożony przez wnoszącą odwołanie w niniejszej sprawie, który nie opiera się na sytuacji finansowej wnoszącej odwołanie, lecz zasadniczo na obowiązku dokonania wyboru handlowego w rzekomo niedogodnym terminie.
- 32 Co prawda wielkość przedsiębiorstwa wnoszącej odwołanie może mieć wpływ na ocenę poważnego charakteru podniesionej szkody finansowej, ponieważ szkoda ta jest tym poważniejsza, im istotniejsza w stosunku do tej wielkości, i mniej poważna w przeciwnym razie. A zatem w niektórych okolicznościach argumenty dotyczące poważnego charakteru podniesionej szkody mogą być oddalone na podstawie prostego porównania tej szkody z wysokością obrotu przedsiębiorstwa, które mogło ją

ponieść (zob. podobnie postanowienia Prezesa Trybunału: z dnia 26 lutego 1981 r. w sprawie 20/81 R Arbed i in. przeciwko Komisji, Rec. s. 721, pkt 14; a także z dnia 23 maja 1990 r. w sprawach połączonych C-51/90 R i C-59/90 R Comos-Tank i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-2167, pkt 25, 26).

- 33 Jednak nie można wykluczyć, że szkoda finansowa obiektywnie znacząca i wynikająca zdaniem wnoszącej odwołanie z obowiązku dokonania ostatecznie istotnego wyboru handlowego w niedogodnym terminie może być uznana za „poważną” bądź że poważny charakter takiej szkody może być uznany za oczywisty, nawet w braku informacji dotyczących wielkości danego przedsiębiorstwa. Okoliczność, że wnosząca odwołanie nie przedstawiła w swym wniosku w przedmiocie środka tymczasowego informacji dotyczących wielkości przedsiębiorstwa, do którego należy, nie jest zatem sama w sobie wystarczająca, by uzasadnić oddalenie tego wniosku z tego względu, iż wnosząca odwołanie nie wykazała poważnego charakteru podniesionej szkody.
- 34 Z drugiej strony jako że zaskarżone postanowienie opiera się w pkt 22 na okoliczności, że wnosząca odwołanie w szczególności nie wykazała zgodnie z wymogami ustanowionymi w przytoczonym w pkt 16 tego postanowienia orzecznictwie, iż brak wnioskowanych środków tymczasowych mógł stanowić zagrożenie dla jej stabilności finansowej lub zmienić jej udziały w rynku w znaczący sposób, wymogi te są raczej objęte ze względu na swój charakter zakresem pojęcia nieodwracalnego charakteru podniesionej szkody, niż pojęcia poważnego charakteru tej szkody. Z uwagi na to, że zaskarżone postanowienie opiera się wyłącznie na okoliczności, iż istnienie poważnej szkody nie zostało wykazane, bez przeprowadzenia badania nieodwracalnego charakteru tej szkody, owe wymogi nie mają znaczenia przy ocenie zasadności rozumowania przyjętego w owym postanowieniu.
- 35 Ponieważ część druga zarzutu czwartego jest zasadna, w konsekwencji należy uchylić zaskarżone postanowienie, jako że sędzia orzekający w przedmiocie środka tymczasowego naruszył prawo w odniesieniu do pojęcia „poważnej szkody”. W związku z tym nie ma potrzeby zbadania części trzeciej zarzutu czwartego, jak również zarzutów pierwszego, drugiego, trzeciego i piątego.
- 36 Na podstawie art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, jeżeli Trybunał uchyli orzeczenie Sądu, może on wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala, lub skierować sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd.
- 37 Powyższy przepis ma także zastosowanie do odwołań wnoszonych zgodnie z art. 57 akapit drugi statutu Trybunału [zob. postanowienia Prezesa Trybunału: z dnia 29 stycznia 1997 r. w sprawie C-393/96 P(R) Antonissen przeciwko Radzie i Komisji, Rec. s. I-441, pkt 45; a także z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie C-644/11 P(R) Qualitest FZE przeciwko Radzie, pkt 59].
- 38 Ponieważ stan postępowania na to pozwala, należy wydać orzeczenie w przedmiocie złożonego przez EDF wniosku o zastosowanie środków tymczasowych.

W przedmiocie wniosku o zastosowanie środków tymczasowych

- 39 Artykuł 104 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem stanowi, że we wnioskach w przedmiocie środka tymczasowego należy określić „przedmiot sporu, wskazać okoliczności świadczące o pilnym charakterze sprawy, a także uprawdopodobnić z faktycznego i prawnego punktu widzenia konieczność zastosowania środka”. Ponadto wniosek w przedmiocie środka tymczasowego powinien być wystarczająco zrozumiały i precyzyjny, aby sam w sobie umożliwił stronie pozwanej przygotowanie uwag, a sędziemu rozpatrującemu ten wniosek – wydanie rozstrzygnięcia w sprawie, jeśli zajdzie taka potrzeba, bez konieczności pozyskiwania dodatkowych informacji, ponieważ istotne elementy stanu faktycznego i prawnego, na których wniosek ten się opiera, winny być przedstawione w sposób spójny i zrozumiały w samym tekście wniosku w przedmiocie środka tymczasowego [postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 30 kwietnia 2010 r. w sprawie C-113/09 P(R) Ziegler przeciwko Komisji, pkt 13].

- 40 Do strony wnoszącej odwołanie należy wykazanie, że nie może oczekiwać na rozstrzygnięcie postępowania co do istoty bez poniesienia poważnej i nieodwracalnej szkody (zob. podobnie postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 4 grudnia 1991 r. w sprawie C-225/91 R Matra przeciwko Komisji, Rec. s. I-5823, pkt 19; a także ww. postanowienie w sprawie SCK i FNK przeciwko Komisji, pkt 30). Choć nieuchronność szkody nie musi być ustalona z całkowitą pewnością, jej powstanie winno być w wystarczającym stopniu prawdopodobne [postanowienie z dnia 29 czerwca 1993 r. w sprawie C-280/93 R Niemcy przeciwko Radzie, Rec. s. I-3667, pkt 32, 34; a także postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 14 grudnia 1999 r. w sprawie C-335/99 P(R) HFB i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-8705, pkt 67].
- 41 Ponadto w przypadku złożenia wniosku o zawieszenie wykonania aktu Unii zastosowanie wnioskowanych środków tymczasowych jest uzasadnione tylko wtedy, jeśli dany akt stanowi decydującą przyczynę podniesionej poważnej i nieodwracalnej szkody (ww. postanowienia: w sprawie Akhras przeciwko Radzie, pkt 44; w sprawie Hassan przeciwko Radzie, pkt 28). Choć w niniejszej sprawie wnioski w przedmiocie środka tymczasowego nie ma formalnie na celu zawieszenia wykonania danego aktu, należy uznać, że wnioskowany środek tymczasowy sprowadza się do takiego zawieszenia, ponieważ wnosząca odwołanie pragnie korzystać z dodatkowego okresu ponad dwóch lat w celu dokonania wyboru pomiędzy dwoma opcjami przewidzianymi w zobowiązaniu, które podjęła w odniesieniu do przedsięwzięcia Nest-Energie. Wobec tego ten środek tymczasowy może zostać wydany jedynie wtedy, gdy odmowę Komisji przyznania wnioskowanego przez wnoszącą odwołanie przedłużenia terminu należy uznać za decydującą przyczynę podniesionej poważnej i nieodwracalnej szkody.
- 42 W tym względzie należy przede wszystkim zauważyć, że część wniosku w przedmiocie środka tymczasowego dotycząca rzekomej poważnej i nieodwracalnej szkody, którą poniosła wnosząca odwołanie, nie zawiera żadnej oceny wagi podniesionej szkody i dotyczy wyłącznie konsekwencji wynikających z danym odwołaniem z natychmiastowej sprzedaży przedsięwzięcia Nest-Energie, z wyłączeniem konsekwencji, jakie wynikłyby w danym przypadku z decyzji inwestycyjnej w to przedsięwzięcie, podczas gdy wnosząca odwołanie miała wybór pomiędzy tymi dwiema opcjami zgodnie z omawianym zobowiązaniem. Ponadto w odniesieniu do pilnego charakteru wnosząca odwołanie twierdzi w swym wniosku o zastosowanie środków tymczasowych, że „pilny charakter stworzony przez [sporną] decyzję wymagającą wszczęcia postępowania w przedmiocie zbycia przed dniem 16 października 2012 r. jest ściśle związany z samą istotą tej decyzji, ponieważ decyzja ta zobowiązuje ją do zbycia niektórych aktywów na rzecz (ewentualnego) odpowiedniego nabywcy”.
- 43 Z wniosku w przedmiocie środka tymczasowego rozpatrywanego w całości wynika jednak, że podniesiona przez wnoszącą odwołanie szkoda polega na konieczności dokonania przez nią wyboru przed dniem 30 czerwca 2012 r., który to termin został przedłużony do dnia 15 października 2012 r. w spornej decyzji, pomiędzy dwiema opcjami przewidzianymi w swym drugim zobowiązaniu, a mianowicie, z jednej strony, zbyciem przedsięwzięcia Nest-Energie odpowiedniemu nabywcy lub, z drugiej strony, podjęciu ostatecznej decyzji, że sama zainwestuje w to przedsięwzięcie, podczas gdy każda z tych opcji wiązała się rzekomo z powstaniem straty finansowej po jej stronie. Wnosząca odwołanie twierdzi bowiem, że dokonanie inwestycji w ramach przedsięwzięcia Nest-Energie stanowiące koszt szacowany na 800 mln EUR mogłoby pokryć jej roczne koszty stałe i zmienne, lecz nie pokryłoby z pewnością pierwotnej inwestycji i nie osiąga tego wymaganego progu zyskowności, podczas gdy natychmiastowe zbycie przedsięwzięcia konkurentowi stanowiłoby poważne zagrożenie sprzedaży ze stratą i byłoby nieodwracalne, ponieważ wnosząca odwołanie traci możliwość, by sama dokonała inwestycji w ramach przedsięwzięcia.
- 44 Bez względu na tę interpretację wniosku w przedmiocie środka tymczasowego, należy uznać, że wnosząca odwołanie nie przedstawiła okoliczności wskazujących na istnienie poważnej szkody, której powstanie byłoby w wystarczającym stopniu prawdopodobne zgodnie z wymogami wynikającymi z orzecznictwa przypomnianego w pkt 39, 40 niniejszego postanowienia.

- 45 Wnosząca odwołanie nie przedstawia bowiem w swym wniosku w przedmiocie środka tymczasowego żadnej istotnej wskazówki w odniesieniu do charakteru i wagi szkody, którą mogłaby ponieść w jednej z sytuacji odpowiadających dwóm opcjom, pomiędzy którymi sama miałaby swobodę dokonania wyboru. Jak Komisja podniosła na rozprawie, należy stwierdzić, że obecna wartość rozważanego przedsięwzięcia, uzależniona ponadto w znacznej mierze od jego spodziewanej rentowności, jest zasadniczo równoważna z ceną, jaką nabywca byłby w stanie zapłacić w przypadku zbycia tego przedsięwzięcia w ramach postępowania w przedmiocie zbycia inwestycji, ponieważ wszelkie inne oceny tej wartości w sposób nieuchronny wiążą się z czysto spekulacyjnym elementem. Ustalenie to oznacza, że fakt, iż wnosząca odwołanie dokonuje natychmiastowej sprzedaży przedsięwzięcia Nest-Energie, nie wyrządzi jej zasadniczo żadnej szkody, ponieważ przez tę sprzedaż pobierze kwotę odpowiadającą obecnej wartości swojego towaru.
- 46 Jako że wnosząca odwołanie uważa jednak, iż po pierwsze, obecne warunki rynkowe nie umożliwiły jej podjęcia pozytywnej decyzji o dokonaniu inwestycji w ramach przedsięwzięcia przed dniem 30 czerwca 2012 r. bądź przed dniem 15 października 2012 r. i po drugie, z faktu sprzedaży przedsięwzięcia Nest-Energie w tych okolicznościach wynika powstanie straty, jej argumentacja dotycząca wystąpienia poważnej i nieodwracalnej szkody opiera się zatem w odniesieniu do każdego z tych możliwych środków działania na założeniu, zgodnie z którym spodziewana rentowność rozważanego przedsięwzięcia może tylko się poprawić, a jego obecna wartość jest rażąco niska.
- 47 Z powyższego wynika, że owa podniesiona szkoda zaistnieje tylko w wypadku, jeżeli warunki belgijskiego rynku energii elektrycznej zmienią się w pozytywnym kierunku dla producentów energii elektrycznej przed końcem 2014 r., tak że wnosząca odwołanie mogłaby dokonać inwestycji w ramach przedsięwzięcia Nest-Energie lub sprzedać je w korzystniejszych dla tych transakcji warunkach rynkowych. W przeciwnym razie wnosząca odwołanie nie poniesie żadnej szkody, ponieważ okoliczność, iż może czekać na koniec 2014 r., by dokonać swego wyboru, niczego jej nie przyniesie, jako że będzie zobowiązana dokonać go w podobnych a nawet mniej korzystnych warunkach rynkowych w porównaniu do obecnych warunków.
- 48 Na podstawie zasad orzeczniczych przypomnianych w pkt 40 niniejszego postanowienia szkoda taka, jak podniesiona w niniejszej sprawie, jak również jej waga a zatem jej poważny charakter, może być uznana za szkodę wystarczająco przewidywalną tylko wtedy, gdy wykazano, że jest prawdopodobne wystąpienie w przyszłości okoliczności, które spowodowały tę szkodę, a mianowicie korzystnego rozwoju sytuacji na belgijskim rynku energii elektrycznej. W konsekwencji gdyby wnosząca odwołanie chciała oprzeć się na poważnym charakterze takiej szkody, aby wykazać pilny charakter swego wniosku w przedmiocie środka tymczasowego, do wnoszącej odwołanie należało przedstawienie argumentacji i dowodów pozwalających ustalić, że jest prawdopodobne, iż belgijski rynek energii elektrycznej rozwine się w pozytywny sposób dla producentów energii elektrycznej przed końcem 2014 r. i to w takim stopniu, iż miałaby ona możliwość dokonania wyboru handlowego, który nakłada na nią omawiane zobowiązanie w znacznie korzystniejszych warunkach, gdyby wnioskowany środek tymczasowy został zastosowany.
- 49 W tym względzie należy stwierdzić, że wnosząca odwołanie nie przedstawiła takiej argumentacji ani takiego dowodu w swym wniosku w przedmiocie środka tymczasowego. Przeciwnie, uznała ona za „istotne i trwałe” zmiany następujące na belgijskim rynku energii elektrycznej w latach 2009–2012, które spowodowały jej zdaniem obecną sytuację na tym rynku.
- 50 Ponadto wnosząca odwołanie nie wskazała także w swym wniosku w przedmiocie środka tymczasowego powodów, dla których rzekomo ujemne skutki wynikające dla niej z okoliczności, polegającej na tym, że należy dokonać w 2012 r. wyboru handlowego, do którego jest zobowiązana, pomiędzy zbyciem przedsięwzięcia Nest-Energie i podjęciem ostatecznej decyzji, że sama zainwestuje w to przedsięwzięcie, stanowią poważną szkodę, jaką wyrządziła Komisja w decydujący sposób przez odmowę przedłużenia terminu przewidzianego do dokonania tego wyboru.

- 51 Choć decyzja przedłużająca termin przewidziany w omawianym zobowiązaniu umożliwiłaby wprawdzie odsunąć w czasie te skutki, a nawet ich uniknąć, należy uznać, że rozwój belgijskiego rynku energii elektrycznej w latach 2009–2012 oraz dokonany przez samą wnoszącą odwołanie w 2009 r. pierwotny wybór podjęcia tego zobowiązania, są ich równie bezpośrednimi przyczynami. Co więcej, gdyby pierwotnie przewidziany termin był odmienny lub gdyby rozwój omawianego rynku był odmienny, wniosek o odroczenie i sporna decyzja leżące u podstaw niniejszego postępowania nie miałyby miejsca. W konsekwencji odmowy Komisji przedłużenia tego terminu nie można uznać za decydującą przyczynę podniesionej szkody w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 41 niniejszego postanowienia.
- 52 Z powyższych rozważań wynika, że wnosząca odwołanie nie wykazała, iż może ponieść poważną szkodę z uwagi na niezarządzenie wnioskowanych środków tymczasowych.
- 53 Należy dodać, że w każdym razie podniesiona szkoda nie może w niniejszej sprawie być uznana za nieodwracalną.
- 54 Jeżeli podniesiona szkoda ma charakter finansowy, wnioskowane środki tymczasowe są uzasadnione, jeśli okaże się, że brak tych środków mógłby stanowić zagrożenie dla stabilności finansowej wnoszącej odwołanie do wydania orzeczenia kończącego postępowanie co do istoty lub zmieniłby jej udział w rynku w znaczący sposób w szczególności w świetle wielkości przedsiębiorstwa i wysokości jego obrotu oraz charakteru grupy, do której przedsiębiorstwo to należy [zob. podobnie postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 15 kwietnia 1998 r. w sprawie C-43/98 P(R) Camar przeciwko Komisji i Radzie, Rec. s. I-1815, pkt 36].
- 55 Z uwagi na to, że kryterium dotyczące utraty udziałów w rynku nie jest istotne w niniejszej sprawie, należy zbadać, czy brak wnioskowanego środka tymczasowego mógłby stanowić zagrożenie dla stabilności finansowej wnoszącej odwołanie.
- 56 Podniesiona szkoda jest obliczana zaś w odniesieniu do sprzedaży ze stratą i obniżenia prognoz rentowności, co się tyczy inwestycji, której kwota wynosi jedynie 800 mln EUR, podczas gdy z ogólnodostępnych informacji, a mianowicie ze sprawozdania z 2011 r. opublikowanego przez grupę EDF na swojej stronie internetowej wynika, że obrót całkowity tej grupy wynosił w 2011 r. ponad 65 mld EUR.
- 57 Uwzględniając tę siłę finansową grupy EDF, należy zauważyć, że wyrządzona wnoszącej odwołanie szkoda – bądź przez zbycie aktywów spółki, bądź przez zbycie aktywów spółki odpowiedzialnej za rozwój przedsięwzięcia Nest-Energie, bądź przez ostateczną decyzję o kontynuowaniu przez nią samą inwestycji w to przedsięwzięcie – nie może stanowić zagrożenia dla stabilności finansowej wnoszącej odwołanie.
- 58 Wniosku tego nie może podważać argumentacja przedstawiona przez wnoszącą odwołanie w ramach piątego zarzutu odwołania, zgodnie z którym zasadniczo porównanie obrotu grupy EDF w skali światowej, a mianowicie 65 mld EUR z kosztem omawianej inwestycji, a mianowicie 800 mln EUR, nie ma znaczenia dla oceny poważnego charakteru podniesionej szkody w niniejszej sprawie. Przeciwnie, należy uznać, że takie porównanie jest w każdym razie istotne w ramach dokonania oceny nieodwracalnego charakteru tej szkody. Szkoda wynikająca bowiem jakoby ze strat, jakie mogą być poniesione w kontekście inwestycji, której koszt wynosiłby 800 mln EUR, nie mogłaby stanowić zagrożenia dla stabilności finansowej przedsiębiorstwa, którego obrót wynosi ponad 65 mld EUR.
- 59 Wreszcie w odniesieniu do argumentu dotyczącego okoliczności, że podniesiona szkoda jest niemożliwa do określenia ilościowo, a zatem nieodwracalna, nie może on zostać uwzględniony, ponieważ, jak wynika z pkt 42–49 niniejszego postanowienia, wnosząca odwołanie nie przedstawiła właściwie w swym wniosku w przedmiocie środków tymczasowych charakteru i wagi tej szkody.

- 60 Wprawdzie szkoda o charakterze finansowym jest uznawana za nieodwracalną, jeśli nie może być całkowicie wyrównana, co może mieć miejsce w szczególności, jeżeli szkoda, nawet gdy występuje, nie może być określona ilościowo (ww. postanowienie w sprawie Comos-Tank i in. przeciwko Komisji, pkt 24).
- 61 Jednak nie jest możliwe orzeczenie, czy szkoda może być określona ilościowo, ponieważ charakter i waga tej szkody nie są sprecyzowane, na ile to tylko możliwe, we wniosku w przedmiocie środka tymczasowego. Do wnoszącej odwołanie należy bowiem przedstawienie precyzyjnych i przekonujących argumentów i dowodów w tym względzie, jeśli chce opierać się na orzecznictwie, czego jednak nie uczyniła ona w niniejszej sprawie.
- 62 Nie zostało wykazane zatem, że podniesiona przez EDF szkoda może być uznana za nieodwracalną.
- 63 Z ogółu powyższych rozważań wynika, iż wnosząca odwołanie nie wykazała pilnego charakteru zastosowania wnioskowanych środków tymczasowych. W konsekwencji jej wniosek w przedmiocie środka tymczasowego powinien zostać oddalony.

W przedmiocie kosztów

- 64 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest zasadne i Trybunał wydaje orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, Trybunał rozstrzyga o kosztach.
- 65 Zgodnie z art. 138 § 3 owego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron każda z nich pokrywa własne koszty.
- 66 W niniejszej sprawie należy rozstrzygnąć, że każda ze stron pokrywa własne koszty postępowania przed Trybunałem w ramach niniejszego postępowania odwoławczego.

Z powyższych względów Wiceprezes Trybunału postanawia, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność pkt 1 sentencji postanowienia Prezesa Sądu Unii Europejskiej z dnia 11 października 2012 r. w sprawie T-389/12 R *Électricité de France* przeciwko Komisji.**
- 2) **Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.**
- 3) ***Électricité de France SA (EDF)* i Komisja Europejska pokrywają własne koszty postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej w ramach niniejszego postępowania odwoławczego.**

Podpisy